

krčmarju, češ: „Človeku se v življenju vse primeri, po smrti pa grob.“

„Tu imaš merico vina, da odpustiš ubogemu vrabcu in da ne porečeš, da nam zastonj praviš in javiš svoje dnevne dogodke!“ pošalil se je dobrotljivi krčmar.

„Bog vam plati, oče; kaj vrabec, naj pa pazi prihodnjič!“ odzval se je veselo Palčar. „To se bode prileglo mojemu suhemu grlu, bolj kakor deset vivčkov duhana; na vaše dolgo zdravje in srečo ...!“ Nato pa je nekako zaželeno pokušal dobro kapljico. „Na, muc-črnuh, ti pa ptiča!“ zamrmral je dobrovoljno Palčar in vrgel vrabca hišnemu mačku, ki ga je kaj urno popadel in zbežal z njim.

Krčmar pa se je smijal, češ: „Ako le kdo na svetu kaj stakne, gotovo je že naš Palčar!“ — è.

Naš Stanko pa konjička ima . . .

Naš Stanko pa konjička ima,
S katerim vedno se igra;
Lesene konj ima noge,
Zato mu kar naprej ne gre.
Ko zjutraj Stanko se zbudi,
Tako h konjičku pohiti;
Ker lačen je, mu dá sena,
Ko se najé, ga ven peljá.
Tu vpreže ga v voz lesen
In gre ž njim v gozd zelen;
Tam kamenja mu naloží
In zopet ž njim domov hití.
Nekoč na cesti ga pustí,
A v tem kočija pridrví —
Kočija mu voziček strè,
Konjičku žitja dih zaprè.

* * *

Jokati Stanko je začel,
Nič več ni od tedaj vesel. —
A upajmo, da ozdravi —
Ko bodo mama v mesto šli.

F. Osojski.

